

Türkçeyi “Türk”çe Düşünmek ve Türkçeyle Üretmek: Türkçe ve Felsefe Terimleri’ne Dair

MERVE KARADUMAN*

İnsan var olduğu andan itibaren çevresinde gördüğünü, olup biteni merak eden, anlamaya ve öğrenmeye çalışan bir varlıktır. Konuşabilme, düşünebilme ve bir iletişim aracı olan dili kullanabilme özelliklerine sahip olan insan anlama ve öğrenmeye olan isteğini ve ihtiyacını ancak sorgulayarak ve düşünerek gerçekleştirebilmektedir. Çünkü her soru yeni bir bilgiyi beraberinde getirmektedir.

Bilgiye ulaşabilmek kadar o bilginin insanlara öğretilmesi ve anlaşılması da insanlık için çok büyük önem taşımaktadır. Bilgiyi anlamanın yolu ise bilim insanları tarafından üretilen eserleri, eserlerde kullanılan kavram ve terimleri anlayabilmekle mümkündür. Bu anlama ve öğrenme mücadelesi, başta bilgileri sınıflandırarak her bir kavramı adlandırma süreci sonucunda gerçekleşmektedir.

Bu kavramların adlandırılması, insanın içinde yaşadığı coğrafyaya, kültürel ortama, düşünce dünyasına ve inançlara göre değişiklikler göstermektedir. Dünya üzerindeki milletler arasında Türkler, tarih boyunca birtakım siyasi, sosyal, kültürel vb. sebeplerden dolayı farklı coğrafyalarda yaşamış, bu durum kullandıkları dil olan Türkçe üzerinde bazı olumsuz etkiler yaratmasının yanında Türkçeyi “yüksek dil” olma konumuna da getirmiştir.

Bu olumsuz etkilerin başında, Türkçenin uzun yıllar boyunca bilim ve felsefe dili olarak kullanılan bir dil olmasına rağmen Türkiye’de Türkçe terimler konusundaki tartışmalar, Türkçenin bilim ve felsefe yapma konusunda yeterli olmadığı görüşü, terimlerin Türkçeleştirilmesi konusundaki fikir ayrılıkları ve küçümseyici tutumlar gelmektedir. Bu olumsuz düşünceler karşısında Türkçenin tüm ayrıntılarını, işleyişini, olanaklarını, gücünü ve zenginliğini göstererek, Türkçe duyarlılığı konusunda okuyucuya ayna tutan eser Doç. Dr. Mustafa Karataş tarafından yazılmış ve Pegem Akademi Yayınları tarafından yayımlanmıştır. Türkçenin bilim ve felsefe dili olması konusunda ve Türkçe felsefe terimleri hakkında önemli bilgiler içeren eser 255 sayfadır.

“Türkçe ve Felsefe Terimleri” adlı eser, *ön söz, giriş, sonuç ve kaynaklar* kısımlarının haricinde dört bölümden oluşmaktadır:

1. Bölüm: *Sözden Yazıya Türkçenin Gelişimi*
2. Bölüm: *Osmanlı’dan Cumhuriyet’e Felsefe Terimleri*

3. Bölüm: Felsefe Terimlerinin Türkçesi

4. Bölüm: Felsefe Terimlerinin Tutunması

Kitabın “ön söz”ünde yazar, insanın var olduğu andan itibaren çevresini anlamaya, algılamaya, öğrenmeye çalışan ve hayatı boyunca “anlam”ın peşinden koşan bir varlık olduğuna değinmiş, bu anlama sürecinin de ancak sorgulama ve düşünme ile gerçekleşebileceğini dile getirerek düşünmenin ve soru sormanın önemine vurgu yapmıştır. İnsanın dünyayı anlayabilmesi için ise öncelikli olarak bilgiye ulaşabilmesi gerektiğine değinen Karataş, bilgiye ulaşabilmenin yolunun da ancak dilde kullanılan kavramlar ve kavramları işaretleyen terimleri anlamakla mümkün olduğunu belirtmiştir. Bu bağlamda dil ile felsefenin vazgeçilmez birlikteliğine vurgu yapan Karataş, eserini başta Türkçeyle ilgili yapılan olumsuz düşüncelere, ön yargılara karşı Türkçeyi savunarak Türkçenin gücünü, zenginliğini, tüm ayrıntılarını gösterebilmek ve bugüne kadar Türkçe felsefe terimleri konusunda sadece felsefecilerin çalışma yapmış olması, yapılan bu çalışmaların çoğunluğunun sözlük olması, Türklük bilimi alanında felsefe terimlerini ele alan bilimsel bir dil çalışmasının yapılmamış olmasından dolayı bu alana katkı sağlamak amacıyla kaleme aldığını belirtmiştir.

Eserin “giriş” bölümü “diller arası ilişkiler ve alışverişler”, “bilgi, bilim dili, terim” ve “felsefe kavram ve terimleri” başlıklarından oluşmaktadır. Giriş bölümünün “diller arası ilişkiler ve alışveriş” başlığında dilin insanlar arasındaki iletişimi gerçekleştiren ve insanın toplumsal bir varlık olmasını sağlayan araç olduğundan bahsedilmiştir. Tarih boyunca çeşitli sebeplerden dolayı etkileşim halinde bulunan toplumların birbirleri arasında gerçekleştirmiş oldukları alışverişin en önemli unsuru olan bilgi kavramına değinilmiştir. Devamında her bilginin, bir sözcükle işaretlenmiş bir kavram olduğu belirtilerek bilginin kavram ve terime dönüşüm aşamalarından bahsedilmiş ve terimlerin önemine vurgu yapılmıştır.

Giriş bölümünün “bilgi, bilim dili, terim” isimli ikinci başlığı kendi içerisinde “bilginin üretimi ve dili”, “bilimin dili”, “terim ve terimlerin dili”, “kavram”, “bilimin ‘3 t’ kuralı: terim, tanım, tasnif”, “kavram ve terim alışverişi”, “terim sorunu” olmak üzere pek çok alt başlıklara ayrılmaktadır. Bu başlık altında özet olarak bilginin ortaya çıkışı ve toplumlar arasındaki ilişkisinden bahsedilmiştir. Üretilen bilginin ve bu bilgilerin eğitim ve öğretim amacıyla yazıya geçirilmesini zorunlu kılan bir etkinlik olarak tanımlanan bilim dilinin, gündelik dilden farklarına değinilmiştir. Devamında kavramlar ve terimlerin öneminden bahsedilerek insanlık tarihi boyunca neredeyse tüm toplumlar arasında gerçekleşen kavram ve terim alışverişine yer verilmiş ve bu çalışmanın da temelini oluşturan “terim sorunu” konusu ele alınmıştır.

Giriş bölümünün “felsefe kavram ve terimleri” üçüncü alt başlığında felsefe teriminin tanımından ve felsefenin kısa tarihinden bahsedilmiştir. Felsefe terimlerinin önemli bir kısmının Grekçeden üretildiği bilgisine değinilmiş ve Grekçeden verilmiş örnek kavramların dünya üzerinde var olan birçok dil ile ses, biçim ve anlam açısından karşılaştırılması yapılmıştır. Böylelikle kitabın giriş bölümünde, Türklük biliminde uzun yıllar boyunca konuşulan, tartışılan ve “terim sorunu” adı verilen konunun nasıl meydana geldiği, diller arası ilişkiler ve alışveriş konusu doğrultusunda adım adım anlatılmış olması, başta alan dışında bu çalışmayı okuyanlar ve tüm okuyucular için konuya hazırlık açısından son derece açıklayıcı ve bilgilendirici olmuştur.

Kitabın “birinci bölüm”ü “sözden yazıya Türkçenin gelişimi” başlığını taşımaktadır. Bu bölüm, “kodlanma biçimine göre dil”, “Türkçenin yazı dilleri ve Oğuz Türkçesi”, “Türkçecilik hareketleri”, “Türkçenin felsefe ve bilim dili olarak gelişimi” olmak üzere dört alt başlıktan oluşmaktadır. “Kodlanma biçimine göre dil” başlığı altında genel olarak Türkçenin geçmişten günümüze kadar gelişiminden bahsedilmiştir. Öncelikle canlılar arasında en gelişmiş varlık olan insanın, dili var olduğu andan itibaren sözlü bir iletişim aracı olarak kullanması ve insanın sözü kaydetme ihtiyacından dolayı yazının icat edilmesiyle birlikte dili hem sözlü hem de yazılı olarak kullanmaya devam ettiği bilgisine yer verilmiştir. Ayrıca bu başlık altında “konuşma dili (sözlü dil ve ağız)”, yazı dili (yazılı dil ve ölçünlü dil) terimleri açıklanmıştır.

“Türkçenin yazı dilleri ve Oğuz Türkçesi” isimli ikinci alt başlıkta, Türkçenin ilk bilgi ve belgelerinden hareketle milattan öncesine uzanan tarihi ile ilgili ve Türkçenin ana hatlarıyla gelişim devrelerine yer verilmiştir. Türklerin tarih boyunca yaşamış oldukları birtakım siyasi, sosyal, ekonomik, kültürel vb. pek çok sebeplerden dolayı Türk dilinin çeşitli kollara ayrılmasından bahsedilmiştir. Bu kollar arasında Oğuz Türkçesine ve Oğuz Türkçesinin yazı dili olma sürecine değinilmiştir.

“Türkçecilik hareketleri” isimli üçüncü alt başlıkta, Türklerin tarih boyunca girdiği medeniyet dairelerinde Türkçenin hem olumlu hem de olumsuz yönde etkilendiği bilgisine vurgu yapılmıştır. Bu etkilenmeler sonucunda Türkçe, bir taraftan yüksek dil olma konumuna getirilirken diğer taraftan da alıntıların fazlaşması, bazı yazarların konuşma dilinden uzaklaşması gibi sebeplerden dolayı Türkçenin yazı dili olarak gelişimi konusunda vermiş olduğu olumsuz yönlerinden bahsedilmiştir. Selçuklu Döneminde Türkçe olarak yazılmış çok az eserin olduğu, bunların da “karışık lehçeli” eserler olduğu, Beylikler döneminde Türkçenin “yazılı dil” olarak gelişimini sürdürdüğü ve Osmanlı Türkçesi yazı diline gelindiğinde ise Arapça ve Farsça alıntı oranının artmaya başlamasıyla birlikte bazı aydınlar tarafından bu duruma gösterilen tepkilere değinilmiştir. Türk dili tarihindeki bu tepkilere “Türkçecilik Hareketleri” adı verilmiş ve bu dönemde Türkçe lehine gerçekleşen çok önemli gelişmelerden söz edilmiştir. Ayrıca yaşanmış olan bu sürecin Türkçenin felsefe ve bilim dili olarak gelişimi açısından önemli bir dönem olduğu bilgisine yer verilmiştir.

“Türkçenin felsefe ve bilim dili olarak gelişimi” ismini taşıyan dördüncü alt başlık da kendi içinde “kültür ve dil”, “düşünce ve dil”, “medeniyet ve dil”, “felsefe ve Türkçe”, “Türkçe felsefe (Türk düşüncesi)”, “Türkçede felsefe” başlıklarından oluşmaktadır.

Burada özet olarak felsefe dili veya bilim dili denilince Türkiye’de akla öncelikle terimler ve terim konusunun geldiği, insanın dünyayı algılama şekli, edindiği bilgileri sınıflandırma ve kavramların her birini adlandırabilmesi insanın içinde yaşadığı coğrafyaya, kültür ve düşünce dünyasına, inançlarına göre değişiklik gösterdiği bilgisine değinilmiştir. Bu adlandırma sürecinin de toplumların kültürel varlığı, düşünce dünyası, medeniyet algı ve durumlarına bağlı olarak işlemekte olduğu, bu sebeple de felsefe ve bilim dilinin ancak kültürün, düşüncenin ve medeniyetin dille olan ilişkisine bağlı olarak var olabildiği ifade edilmiştir. Bu bölümde yer alan ve bu çalışmayı terim sorunu konusu üzerinde yapılmış olan diğer çalışmalardan ayrı kılan “felsefe ve Türkçe” başlığında ise felsefenin Türkçeye olan ilişkisinden bahsedilmiş ve hem Türklük

biliminde hem de felsefe alanında tartışma konusu olan “Türk felsefesi” ifadesinden kaynaklanan kavram karmaşası “Türk’çe felsefe (Türk düşüncesi)” ve “Türkçede felsefe” olmak üzere iki başlık altında ele alınmıştır. “Türk’çe felsefe (Türk düşüncesi)” başlığında Türk düşüncesi açık, ayrıntılı ve ayırt edici bir şekilde anlatılmış, “Türkçede felsefe” başlığında ise Türkçeyle felsefe üretilmesi konusu ele alınmıştır. Böylelikle birbiriyle karıştırılan bu iki konunun iki farklı başlıkta ayrıntılı bir şekilde değerlendirilmesi okuyucu için açıklayıcı nitelikte olmuş ve dilden hareketle çözüm yollarının neler olduğu konusunda önemli düşüncelere yer verilmiştir.

Kitabın “ikinci bölüm”ü, “Osmanlı’dan Cumhuriyet’e felsefe terimleri” başlığını taşımaktadır. Bu bölüm “Lâle Devri”, “Tanzimat ve Meşrutiyet Dönemleri”, “Türkiye Cumhuriyeti Dönemi” olmak üzere üç alt başlıktan oluşmaktadır.

“Lâle Devri” isimli birinci alt başlıkta, Türklerin Batı’ya olan ilgisi ve felsefenin Türk düşünce hayatına girmeye başlaması çok daha eski tarihlere dayanmasına rağmen bu ilginin kalıcı siyasi ve kültürel yöndeki değişimlerinin 18. yüzyıldan itibaren görülmeye başlandığı bilgisine yer verilmiştir. Bu değişimlerin ise “Lâle Devri/II. Ahmet Dönemi”, “Nizâm-ı Cedid Dönemi/ III. Selim Dönemi” ve “II. Mahmut Dönemi” olmak üzere üç dönem hâlinde incelenmesi gerektiği ifade edilmiştir.

“Tanzimat ve Meşrutiyet Dönemleri” başlığı altında, felsefenin Türk düşünce hayatına İslamiyet ve Arapça aracılığıyla girmeye başlamasına rağmen dil, kültür ve düşünce dünyamıza etkisinin 18. yüzyıldan itibaren Batı’ya olan ilgiyle birlikte oluşmaya başlamasına ve dildeki bu etkinin kavramlar üzerinde kendini göstermesine dikkat çekilmiştir. Osmanlı döneminde de “Batılılaşma” adı verilen süreçte pek çok eser aracılığıyla yeni kavramlarla tanışılması, bu yeni kavramların pek çoğunu felsefe terimlerinin oluşturması ve Tanzimat döneminden itibaren ise bu terimlerin “Türkçeleştirilmesi” konusunda tartışmaların başladığı bilgilerine yer verilmiştir. Ayrıca Meşrutiyet yıllarında da Türkçe felsefe dilinin gelişmesi, dönemin bazı aydınlarının dil konusundaki önemli görüşleri ve faaliyetlerinden bahsedilerek konunun daha iyi anlaşılabilmesi açısından bu dönemde yayımlanmış eserlerden örnekler verilmiştir.

“Türkiye Cumhuriyeti Dönemi” isimli üçüncü alt başlıkta, öncelikli olarak terim sorununun çözülememiş olmasından bahsedilmiş ve bunun nedenlerine ayrıntılı olarak değinilmiştir. Türkçenin gücünü, zenginliğini, tüm ayrıntılarını ve en önemlisi de bilim ve felsefe dili olduğunu gösterebilmek, konuşma ve yazı dili arasındaki açıklığı kapatmak amacıyla Tanzimat’tan başlayan, 1908’de daha da hızlanan Türkçecilik çalışmalarından bahsedilmiştir. Bu çalışmaların başında Türk Harf Devrimi’nin gerçekleşmesi ve Türk Dil Kurumunun kurulması gibi faaliyetlerin önemi ifade edilerek sağlamış olduğu katkılara ayrıntılı olarak değinilmiştir. Ayrıca bu dönemde yayımlanmış felsefe terimleri sözlüklerinden bahsedilerek konunun daha iyi anlaşılabilmesi adına pek çok örnekler verilmiş ve Türkçe felsefe dilinin gelişmesi, felsefe terimleri konusundaki gelişmeler “1839-1928 (II. Meşrutiyet-Türk Harf Devrimi)”, “1928-1950 (Türk Harf Devrimi-Demokrat Parti Dönemi)”, “1932-1934 Arası”, “1934-1936 Arası”, “1936-1938 Arası”, “1938-1950 Arası”, “1950-1960 (DP İktidarı- 27 Mayıs 1960 Darbesi)”, “1960-1980 (27 Mayıs 1960-12 Eylül 1980 Darbeleri” ve “1980 Sonrası (12 Eylül 1980 Darbesi)” başlıkları altında incelenmiştir. Eserin bu

bölümü okuyucular için felsefenin Türk düşünce hayatına girmeye başladığı ve Türkçenin felsefe dili olarak tartışılmaya başlaması sürecinin gösterilmesi açısından önemlidir.

Kitabın “üçüncü bölüm”ü, “felsefe terimlerinin Türkçesi” başlığını taşımaktadır. Bu bölüm “terim türetimi” ve “örnek felsefe terimleri ve dil incelenmesi” olmak üzere iki alt başlıktan oluşmaktadır.

“Terim türetimi” isimli birinci alt başlıkta, insanın dünyayı anlamaya başladığı andan itibaren edindiği ve öğrendiği yeni bilgilerin adlandırılması sürecinde yeni bir sözcüğe ihtiyaç duymakta, bu ihtiyacını ise ya alıntı yaparak ya da yeni bir sözcük türeterek gerçekleştirebilmekte olduğu bilgisine yer verilmiştir. Ardından genelde yeryüzündeki tüm doğal dillerde ve özelde Türk dilinde sözcük türetme olanaklarının çeşitliliğine değinilmiştir. Öncelikle 1932’de başlayan çalışmalarda terimlerin Türkçeleştirilme yollarından bahsedilmiş, bu doğrultuda binlerce terim türetilmesine rağmen günümüzde hâlâ terim tartışmalarının devam ettiği ve terimler konusunda bir birlik oluşturulamadığı dikkatlere sunulmuştur.

Çalışmanın ana konusunu oluşturan “örnek felsefe terimleri ve dil incelemesi” isimli ikinci alt başlıkta, B. Akarsu’nun *Felsefe Terimleri Sözlüğü* yapı özellikleri açısından dikkat çekici olduğu düşünülen “alaysılama, alırlık, anlıkçılık, belirlenim, benzeşim, çıkarım, dışrak, dışrakçılar, didişim, doğurtma, erek, erkincilik, eytişim, içrek, içrekçiler, içrekçilik, görüngü, görüngübilim, ilinek, istenç, tapıncakçılık, yorumsama” terimlerinin öncelikle *Felsefe Sözlüğü* (Ahmet Cevizci, 2010), *Felsefe Sözlüğü* (Abdülbaki Güçlü, Erkan Uzun, Serkan Uzun, Ü. Hüsrev Yolsal, 2003), *Felsefe Doktrinleri ve Terimleri Sözlüğü* (Süleyman Hayri Bolay, 2004), *Kutadgu Bilig Türkçenin Felsefe-Bilim Sözlüğü* (Ş. Teoman Duralı) sözlüklerindeki durumları gözlemlenmiş ve her bir terimin yapısı ayrıntılı bir şekilde ayrı ayrı incelenerek dil bilgisi açısından Türkçenin kurallarına uygun olup olmadığı belirlenmiştir. Böylelikle Türkçenin terim türetme yolları açısından zenginliği ve gücü gösterilerek Türk dilinin bilimde ve felsefede yetersiz olduğu konusunda olumsuz düşüncelere karşı çok önemli bir somut gösterge olmuştur.

Kitabın “dördüncü bölüm”ü “felsefe terimlerinin tutunması” ismini taşımaktadır. Bu bölüm “tutunma” ve “terimlerin tutunmasını etkileyen nedenler” olmak üzere iki alt başlıktan oluşmaktadır.

“Tutunma” isimli alt başlıkta toplumlar arasında gerçekleşen kavram alışverişi sürecinde bir kavramın üretilmesi, terim olarak alıntılanması ve üretilen bir terimin tutunmasının Türkçe örneğinde geçirmiş olduğu aşamalar hakkında bilgi verilmiştir. Bu aşamalar “kavram ve terimin üretilmesi”, “kavram ve terimin yazıya geçirilmesi”, “kavram ve terimin yabancı dildeki yayınları aracılığıyla öğrenilmesi”, “bu kavrama ihtiyaç hissedilmesi ve alıntılanması”, “Türkçeleştirme”, “terimin “felsefe pazarı”na sunulması” şeklinde başlıklar hâlinde açıklanmıştır.

“Terimin tutunmasını etkileyen nedenler” başlığı kendi içerisinde “terimlerden kaynaklanan nedenler (yapı sorunları (ses ve biçim), anlam sorunları, kavramı karşılayamaması, kavramı çağrıştırmaması, eş anlamlılık)”, “kullanıcılardan kaynaklanan nedenler (ihtiyaç hissedilmemesi, türkçe terimin yadırganması, Türkçeleştirme karşısındaki olumsuz tutum, Türkçeleştirmede geç kalınması, kişisel beğeniler veya tercihler, gelenekler/okullar (<ekoller), kişisel tepki/tercih,

çevirmenler, dilde yabancılaşma)", "kurumsal nedenler (pazarlama yetersizliği)" olmak üzere pek çok alt başlıktan oluşmaktadır.

Burada özet olarak Türkçe terimlerin özelde ise felsefe kavramlarına karşılık üretilen Türkçe terimlerin tutunmasını etkileyen etkenler pek çok başlık altında ayrıntılı olarak açıklanmıştır. Böylelikle Türkçe ve Felsefe terimlerinin her biri de birer dil ürünü olduğu ve bahsedilen aşamalar sonucunda sözlüklerde yer alarak tutunabileceği görüşü ortaya konmuştur. Ayrıca felsefe alanında terim konusunda birçok sorun bulunduğu, bu sorunlar doğrultusunda felsefe alanında terim birlikteliği görülmediği ve bu sorunun birçok felsefe kitabının adına da yansıdığı bilgileri ifade edilmiş ve bu kitap kapaklarından alınan örneklere yer verilerek bölüm tamamlanmıştır.

Kitabın "sonuç" bölümünde ise konuyla ilgili genel değerlendirme yapılarak Türkçe felsefe terimleri konusunda öncelikle yapılması gerekenler maddeler hâlinde belirtilmiştir.

Kitap, on üç sayfadan oluşan "kaynaklar" bölümü ile sona ermiştir. Burada listelenen akademik çalışmalar terim sorunu ve Türkçe felsefe terimleri ile ilgili çalışma yapacak araştırmacılara da geniş bir bibliyografya imkânı sunmaktadır.

Çalışmanın geneli göz önüne alındığında, bugüne kadar farklı açılardan ele alınmış ve üzerinde çeşitli yazılar yazılmış bir konu olan felsefe terimleri sorununun Türkçe açısından ve bir dilci bakış açısıyla diller arası ilişkiler ve kavram alışverişi çerçevesinde ele alınmış olması çalışmayı diğer çalışmalardan farklı kılmaktadır. Bunun birlikte, felsefe terimleri konusunun antropoloji, sosyoloji, dil bilimi, felsefe, Türklük bilimi ve hatta pazarlama olmak üzere pek çok alana göndermelerle ele alınmış olması bu alanların birbiriyle olan ayrılmaz ilişkisini de gözler önüne sermiş ve bu özellik esere farklı bir önem kazandırmıştır.

Sonuç olarak, Doç. Dr. Mustafa Karataş tarafından yayımlanan ve Türkçe duyarlılığının her bir cümlesinde hissedildiği *Türkçe ve Felsefe Terimleri* adlı bu eserde; başta düşünmenin ve sorgulamanın önemine dikkat çekilerek yıllardır süregelen Türkçenin bilim ve felsefede yetersiz olduğu konusundaki düşüncelere, Türkçe terimler konusundaki ön yargılara ve Türkçeyle ilgili olumsuz tüm bilgisizliklere karşı Türkçenin zenginliği, gücü, tüm olanakları, verilen örnekler üzerinde somut bir şekilde gösterilerek sunulmuştur. Böylelikle Türkçenin bilim ve felsefe yapma konusunda son derece yeterli olduğu gözler önüne serilmiştir. Türkçe felsefe terimleri konusu, diller arası ilişkiler ve kavram alışverişi çerçevesinde ele alınan ve Türkçe felsefe terimlerinin tutunmasını belirleyen etkenlerle ilgili tespitlerde bulunulan bu eserde sorunun çözümü ile ilgili son derece açıklayıcı, anlaşılır ve ayrıntılı önerilerde bulunulmuştur. Bu durumda alanın uzmanlarına düşen görev ise 'Türk'çe düşünerek ve Türkçenin olanaklarını kullanarak bilgi ve terim üretmek için çalışmaktır. İçeriğindeki önemli akademik bilgilerle Türk felsefe ve bilim dünyasına çok önemli bir katkı sağlayan bu eser, Türkçe ve felsefe meraklılarına çok faydalı olacaktır.

BATI

EDEBİYATINDA

AKIMLAR

editör
OKTAY YİVLİ

HATİCE FIRAT
YASEMİN MUMCU
OKTAY YİVLİ
OĞUZHAN KARABURGU
BERNA AKYÜZ SİZGEN
NİLÜFER İLHAN

ÜMMÜHAN TOPÇU
SEFA YÜCE
HANİFİ ASLAN
METİN AKYÜZ
MEHMET SÜMER
YAKUP ÖZTÜRK

Prof. Dr. Önder Göçgün

TİYATRO

DENEN

HAYAT

SAHNESİ

PROF. DR. ÖNDER GÖÇGÜN

Türk

Tasavvuf

Şiiri

AÇIKLAMALI VE YORUMLU ÖRNEKLERLE

MODERN

TÜRK

EDEBİYATI

editör
OKTAY YİVLİ

MUHARREM DAYANÇ
OKTAY YİVLİ
MACİT BALIK
MAHMUT BABACAN
SEVİM ŞERMET

YASEMİN MUMCU
BEDİA KOÇAKOĞLU
NİLÜFER İLHAN
MAKSUT YİĞİTBAŞ
SELAMİ ALAN

